
PREDATOR
TREI SCÂNTEI
LARRY CORREIA

LARRY CORREIA

TREI SCÂNTEI

versiunea în limba română

UNCRIS

Au găsit primele cadavre în jur de amiază, suspendate de o creangă mult deasupra lor, cu brațele bălăbănindu-se. Samurai? Nu-și puteau da seama. Era greu de recunoscut statusul social al cuiva după ce a fost jupuit de toată pielea.

După cât erau de umflate și miros, plus temperatura zilei, Hiroto a presupus că erau morți de trei zile. El jupuise o grămadă de vânat, așa că chiar dacă morții se aflau în asemenea stare deplorabilă, putea recunoaște marea îndemânare în măcelărit a acestui *oni*[1]. Hiroto era impresionat. Nu exista nici un semn de funie. Ar fi fost necesară o forță imensă și un echilibru deosebit pentru a urca trupurile până acolo sus. Văzuse marile feline cum își urcă în copaci prada ucisă, dar asta era ceva diferit, ca și cum ar fi fost expuși ca să fie văzuți de ei. Se transmitea un mesaj? Se marca teritoriul? Nu lăsă să se vadă ce gânduri are. Purtătorii de lectică ar fi fost înspăimântați, așa că s-a prefăcut a fi liniștit.

Dar, ceilalți n-aveau de ce să se prefacă.



— Căpitanul Nasu Hiroto, erou în bătălia de la Dan-no-ura, erou în bătălia de la Kurikara, maestru spadasin, campion arcaș al clanului Minamoto. Unii spuneau că este cel mai bun arcaș din istorie, sau măcar al doilea doar după tatăl său. Dar după război, pentru el nu a existat pace. Nu. Hiroto a luat una dintre corăbiile mele și a călătorit oriunde l-au dus valurile, totdeauna în căutarea unei noi bătălii, a unei noi vânători de fiare. Dea lungul anilor, am auzit că a vânat tigri în junglele din Tenjiku sau urși albi uriași în dezolantele ținuturi nordice din Joseon. Nasu Hiroto este unanim recunoscut ca cel mai mare vânător din lume.

Erau oarece exagerări în aceste afirmații, dar Hiroto nu a corectat inexactitățile susținute de *shogun*[2]. Când cel mai puternic om din Nippon voia să bată câmpii, îl lăsai să o facă. Așa că Hiroto a îngenuncheat doar și a așteptat ca Minamoto Yoritomo să-i hotărască soarta.

---

[1] Oni – în folclorul japonez: un fel de *yōkai* (fantomă, duh, demon, spirit), *ogre* (căpcăun), troll (din mitoligia nordică). Au înfățișări variate, de obicei hidoase (gheare, colți, coarne, păr lung, piele de diverse culori).

[2] Shōgun - dictator militar în Japonia (1185 - 1868). Conducătorul *de facto* al Japoniei.

— Ai fost unul dintre cei mai de încredere războinici ai mei, Hiroto. De ce ai plecat? După victoria noastră asupra clanului Taira, ți-aș fi încredințat responsabilități mari.

— Am plecat tocmai pentru că voiai să-mi încredințezi responsabilități mari.

— Eu hotărăsc cum să-ți duci viața, Hiroto.

— Să-mi petrec viața învățând copiii cum să tragă cu arcul ar fi fost o irosire. Nu încerc să fac glume, stăpâne, dar aș fi murit de plictiseală. Nu suport foarte bine pacea.

— Apoi ai ales acest moment neprevăzut ca să te întorci.

Atmosfera din castel era înăbușitoare. O zi mizerabilă în ceea ce urma să fie cea mai caldă vară de-a lungul multor generații. Un servitor ventila fața congestionată și transpirată a *shogun*ului. Nimeni nu-l răcorea însă pe Hiroto. Rangul său nu-i conferea dreptul de a i se oferi un servitor cu evantai.

— Ar fi trebuit să ordon executarea ta pentru nesupunere, *ronin*[3] ticălos și imprudent. Dar curiozitatea mă face să fiu blând. După toți acești ani te-ai întors în Kamakura. De ce?

— Am primit vești cum că *Shogun*atul ar avea nevoie de serviciile mele.

Minamoto Yoritomo a chicotit.

— Am știut eu că acest *Oni* din Aokigahara te va scoate din bârlogul în care te-ai ascuns. Vara a început cu uciderea unui număr de războinici de-ai mei, unul cîte unul, și lăsarea cadavrelor atârnate în copaci, jupuite. De atunci, samuraii au năvălit acolo pentru ca să-l înfrângă și să câștige favorurile mele. Toți au dat greș. Martorii șoptesc despre un demon invizibil, mai puternic decât orice om, care ucide cu lancea, ghearele, sau chiar cu niște fulgere ca niște globuri, înainte de a dispare la fel de repede precum a apărut.

— Iată de ce, stăpâne, astfel de istorisiri mi-au captat interesul.

— Uneori, trei puncte strălucitoare ca niște scântei apar pe victima aleasă.

*Shogun*ul a ridicat trei degete, apoi și le-a pus pe frunte, formând un triunghi.

---

[3] Ronin – hoinar – un samurai fără stăpân.

— Marcajul acestor trei focuri *kami*[4] sunt singurul avertisment înainte de *lovitură*. Au murit atât de mulți samurai pentru că ei au crezut că acest *oni* nu poate fi înfrânt de mâna unui muritor. Trebuie să reamintesc că același lucru l-au spus despre Marea Bestie a Mării, înainte ca tatăl tău să o ucidă cu o singură săgeată trasă drept în ochi.

— Un eveniment cu adevărat eroic.

— Știu. Eram acolo. Nimeni nu i-a egalat măcar isprava aceea… inclusiv omul care a vânat orice bestie periculoasă de sub soare. Hmm… Poate că dacă îți va fi menit să-l înfrângi pe *Oni* din Aokigahara, ai putea, în fine, să-i egalezi legenda?

Poate că o avea în sânge, dar nu de asta urma Hiroto această cale. S*hogun*ul o fi fost un general strălucit, dar nu înțelegea constrângerea de a căuta în mod constant noi pericole.

— Ești înțelept, stăpâne, dar ce înseamnă un mic demon din pădure comparat cu un puternic *kaiju*[5]?

— Nu poți rezista niciodată unei provocări, nu-i așa, Hiroto?

Nu mai luptase niciodată cu un demon.

— Nu, stăpâne. Nu pot.



Călătoria către Aokigahara, prin pădurea deasă din nordul Muntelui Fuji, a durat câteva zile. În ciuda soarelui arzător, Hiroto s-a bucurat să revadă ținuturile natale. Se simțea nerăbdător și *viu*. În fiecare dimineață, muntele era tot mai aproape, la fel ca și următoarea sa mare provocare.

Din păcate, nu călătorea de unul singur. *Șogun*ul a trimis un reprezentant, un tânăr războinic născut cu un rang înalt, Ashikaga Motokane, și garda sa de cinci bodyguarzi. Deși Hiroto îl ajutase pe stăpânul lor să dobândească puterea, aceasta se întâmplase cu mult timp în urmă. Acum, samuraii șogunului îl privea ca pe un paria, un sălbatic, o anormalitate în lumea lor ordonată.

În cazul cel mai rău, Hiroto îi va folosi ca pe niște momeli.



[4] Kami - spirite din religia Shinto.

[5] Kaiju – bestie monstruoasă.

Harta oferită de *shogun* arăta un mic sat la marginea pădurii, așa că Hiroto l-a stabilit ca fiind destinația lor. La sosire s-a dovedit a fi și mai patetic decât se așteptaseră, o simplă colecție de colibe infecte și îngrădituri puturoase pentru porci, dar trebuia să le ofere ultima ocazie de refacere a stocului de provizii. De asemenea, Hiroto a încercat să obțină ceva informații de la prima-mână.

Sătenii au văzut apropierea războinicilor și și-au părăsit câmpurile pentru a se ascunde în colibe. Asta nu era ceva surprinzător. Sătenii ca aceștia erau adesea amenințați de una sau alta dintre armatele câștigătoare, iar în timpurile de pace rămâneau mereu bandiții. Un fermier a rămas în centrul satului pentru a-i întâmpina. Acesta trebuia să fie omul lor de legătură, reprezentantul satului, cel ce prezenta taxele adunate și oferea ospitalitate.

— Voi ceilalți rămâneți mai în urmă. N-are rost să-i speriem.

Sigur că reprezentantul *shogun*ului nu l-a ascultat. Când Hiroto a descălecat și a intrat în sat, Ashikaga Motokane l-a urmat, mișcându-se în cel mai intimidant fel posibil.

— Trebuie să pun câteva întrebări acestor fermieri.

— Ce contează? Oricum, nu știu nimic.

— Ai să fii surprins.

Motokane a aruncat o privire dezgustată asupra satului.

— Ne sunt inferiori. Suntem autorizați să luăm orice provizii avem nevoie. Hai să o facem și să plecăm mai departe.

Nu era de mirare că sărmanii fermieri nu prea făceau mare diferență între samurai și bandiți.

Reprezentantul satului a văzut că flamura lor purta blazonul *Shogun*ului, iar când ei s-au apropiat a și început un discurs rapid prin care le spunea cât de minunați sunt, dar satul său sărac își plătise taxele, iar ei să aibă îndurare pentru că datorită căldurii teribile câmpurile lor s-au uscat și culturile s-au vestejit, și așa mai departe.

Hiroto nu avea răbdare să asculte asemenea fleacuri când avea de discutat despre un monstru, așa că i-a tăiat-o scurt.

— Eu sunt Nasu Hiroto. Am venit să-l ucidem pe *Oni* din Aokigahara.

— Nu sunteți primii. Poveștile sunt adevărate. Pământurile noastre sunt blestemate! E o nenorocire teribilă. Suntem atât de

recunoscători că atâția bravi samurai au venit să lupte cu demonul.

Doar că reprezentantul satului nu părea a fi foarte ușurat, ci mai degrabă iritat.

— Mulți au venit aici în această vară, mâncându-ne alimentele, punându-ne oamenii să le fie călăuze…

— Da, știu.

Satul văzuse probabil o întreagă paradă de războinici până acum, dar el avea nevoie de informații.

— Demonul… L-ai văzut tu însuți?

— Nu, dar l-am simțit urmărindu-ne. L-au văzut alții, însă. Tânăra Hagi l-a văzut prima, cocoțat sus în copaci, având forma unui om, dar mai mare, cu un cap ca al unui taur. Ea a crezut că e un duh furios și a fugit. Bătrânul Genzo l-a văzut și el. A auzit tunetul când a ucis primul samurai. A pus pe el cele trei scântei, dar Genzo a fugit înainte ca să mai vină și alte fulgere! Din fericire nu l-a urmărit, deși este iute precum un cal!

Orice creatură capabilă să măcelărească cu ușurință un samurai s-ar fi *distrat* cu un asemenea loc lipsit de orice apărare.

— Câți dintre oamenii tăi a ucis demonul?

— Cui îi pasă? a răbufnit Motokane. Sunt doar niște țărani.

Primarul s-a uitat înfricoșat la cei doi războinici impunători, nesigur dacă trebuia să vorbească sau nu. Hiroto și-ar fi dorit ca Motokane să-și țină închisă gura de idiot. Acești fermieri erau probabil la fel de înfricoșați de soldații nesătui precum erau de demonul ce le bântuia pădurile.

— Trebuie să știu, câți dintre voi au murit?

— Este greu de crezut, dar nici unul, nobile samurai. El i-a atacat doar pe puternicii războinici ca tine. Satul nostru nu a avut probleme cu *Trei Scântei*.

Acest nume urma să fie suficient.

— Toți acești oameni au fost decapitați sau jupuiți în apropiere, totuși *Trei Scântei* nu a rănit nici o singură persoană din satul acesta umil… Curios.

— Poate că ei sunt de aceeași parte cu *oni*! a izbucniy Motokane. Altfel de ce iar lăsa în pace?

Primarul s-a aruncat imediat în țărână implorând îndurare, ceea ce cu un înfierbântat ca Motokane era cu siguranță cel mai înțelept lucru ce trebuia făcut.

— Nu! Vă rog! N-am face-o niciodată! După ce au început crimele unii dintre noi au dus ofrande la altar pentru a-l liniști pe *oni*!

— Ați făcut daruri unui demon care mi-a omorât frații? a zbierat Motokane punând mâna pe sabie.

Hitoto a oftat. Oficialii clanului făceau întotdeauna ca slujba sa să fie mai complicată. Nu va obține nici un răspuns dacă Motokane începe să-i măcelărească pe săteni.

— Vă rog, liniștiți-vă.

— *Shogun*ul nu va permite trădarea!

— Iar eu nu-ți voi permite să mă întrerupi din nou.

Poate că oficialul îl depășea în rang, dar Hiroto era cel numit pentru această misiune, iar răbdarea sa se apropia de sfârșit.

— După cum singur ai spus, țăranii sunt mai prejos de atenția ta. Tu și *Trei Scântei* aveți asta în comun. Acum du-te și lasă-mă pe mine să termin.

Motokane era el scandalagiu, dar nu și prost. Rangul avea privilegii, dar ei se aflau departe de Kamakura. Tânărul i-a aruncat primarului o ultimă privire amenințătoare, apoi a luat mâna de pe sabie și a plecat către oamenii săi. Bine. Hiroto nu voia neapărat să-l omoare, dar o va face dacă va fi necesar, iar *shogun*ului i se va spune doar că demonul a făcut-o.

— Deci, unde rămăsesem?

— Îmi pare rău, mărite și nobile…

— Destul cu târâtul și ridică-te. Eu nu sunt un colector de taxe.

Așteptă ca fermierul să se ridice în picioare.

— Sunt doar un vânător, iar tu îmi vei spune tot ce știi despre acest demon pentru ca să-l pot ucide.



Era greu de spus – datorită zăngănitului și altor zgomote făcute de bodyguarzii lui Motokane – dar, dincolo de ei, pădurea era nenatural de tăcută. Vântul nu pătrundea adânc în Marea de Copaci. Nu erau păsări cântând, nici insecte bâzâind, doar câte un ocazional plescăit al picăturilor de apă ce dădeau de pe frunze.

Nu era de mirare că locul a fost considerat bântuit chiar și înainte ca un *oni* să se fi stabilit aici.

În această dimineață ceilalți s-au echipat de război. Cei din escorta lui Motokane purtau armuri și căști, arcuri, sulițe lungi, și cele două săbii de la brâu. Cei mai buni oameni ai *shogun*ului păreau niște luptători neînfricați, o vrednică provocare pentru orice demon.

În același timp, Hiroto a rămas în urma lor, neînarmat și gol până la brâu, cu un baston gros de bambus dus în echilibru pe umăr și care avea la fiecare capăt câte o boccea. Se mânjise chiar și cu noroi de pe câmp pentru a-și completa deghizarea. Ceilalți samurai credeau că a înnebunit când au văzut că și-a lăsat săbiile, dar Hiroto arăta și chiar mirosea acum ca un fermier local. Hiroto încerca să treacă cât mai nebăgat în seamă, cu capul plecat, obosit, poticnindu-se din piatră în piatră neîndemânatic sub povară. Nu părea să fie o amenințare, mai ales pentru un *oni* atotputernic. Era doar un simplu hamal, luat din sat pentru a căra proviziile superiorilor săi, deoarece drumul prin pădure era prea greu pentru caii lor. Primarul i-a spus că și alți vânători ai acestui demon au făcut la fel și de fiecare dată hamalul lor a venit înapoi alergând singur, îngrozit, uneori acoperit de sânge, dar viu.

În experiența sa, cele mai multe fiare atacau prada cea mai lipsită de apărare. Acest *oni* era diferit. Îi ataca pe cei puternici. Hiroto va folosi aceasta în avantajul său.



Umblau de câteva ceasuri. Se înainta cu greu pe acest teren accidentat. Rădăcini groase parcă așteptau ca ei să se împiedice. Fiecare războinic era ud leoarcă de transpirație. Aerul era greu și mirosea a mușchi. Solul era negru și plin de pietre vulcanice, negre. Prinși între căldura mare și terenul neregulat, samuraii cu siguranță că regretau faptul că sunt echipați cu armuri, dar erau prea mândri ca să o arate. Fiecare se gândea că el va fi cel ce va duce trofeul înapoi și-l va prezenta stăpânului, și-și petreceau timpul lăudându-se cu ce va face cu recompensa.

Hiroto își păstra doar atitudinea umilă, părând slab și servil. Și-a dat seama că ochii nu-i sunt de prea mare folos la vânătoarea unei creaturi despre care se spunea că este invizibilă. În schimb, asculta.

Într-o pădure fără sunete, cel mai slabe zgomote deveneau audibile. *Oni* era tăcut, dar nu la fel precum un tigru. În copacii

prea deși pentru ca vântul să pătrundă printre ei, cea mai mică mișcare era un indiciu. Uneori a auzit cum carnea unui trup se freacă de scoarța copacului, sau *crack*ul vreunei crengi când se îndoia sub apăsarea unei greutăți. Mai era un sunet la fel de slab, abia audibil, dar nenatural, precum țârâitul unei insecte combinate cu târâșul șarpelui pe nisip. I-a făcut ca părul de pe brațe să se ridice. Toate aceste informații s-ar fi pierdut în mijlocul zgomotului unui loc viu, dar în nemișcarea unui loc bântuit precum Aokigahara, spuneau o poveste.

Erau urmăriți.

Era undeva deasupra lor și spre dreapta. A încercat să nu-și lase emoția să se vadă.



— Aici, a chemat Kaneto de pe marginea pârâiașului din apropiere. Încă unul.

Acest trup se afla acolo de câteva zile. Îi lipsea capul, dar după hainele de calitate și *katana*[6] ruptă aruncată în apă, era clar că a fost un samurai. Motokane a îngenuncheat lângă cadavru și a cercetat blazonul imprimat pe mânecă.

— Îl recunosc de la Curte. Este blazonul personal al lui Hōjō Murashige!

Hirota habar nu avea cine fusese acesta, dar Hōjō era o familie destul de importantă. Identitatea cadavrului păru să-i neliniștească pe ceilalți.

— Era un spadasin fără teamă, a șoptit Zensuke. Cel mai bun dintre noi.

— Nu i-a luat doar capul. I-a smuls șira spinării.

Motokane s-a ridicat și a privit neliniștit în jur. Ziua plină de nervi și stres l-a afectat. Brusc a ridicat vocea, răcnind:

— Arată-te, demon! Arată-te ca să te pot ucide ca pe un câine laș ce ești, nemernicule!

Hiroto se îndepărtă câțiva pași de samuraiul furios. Țăranii vorbeau de fulgere aruncate ca niște globuri, iar el nu considera că e înțelept să stea aproape de cea mai tentantă țintă. A ascultat, dar dacă demonul era prezent, era și deosebit de tăcut, sau măcar destul de liniștit încât el să nu-l poată auzi peste strigătele

[6] Katana – sabia lungă a samurailor.

samuraiului. Așa că, în timp ce Motokane a continuat să-și zbiere asupra copacilor amenințările futile, Hiroto a căutat urme. Semnele spuneau întotdeauna o poveste.

Pământul negru era prea tare pentru a permite imprimarea de urme vizibile, dar mușchiul, odată călcat, creștea diferit față de cel din jurul său. Erau acolo urme de sandale normale, dar și urme de picior mult mai mari, suficient de grele încât să zdrobească mușchiul cu totul. Cei doi au luptat ceva timp mișcându-se înainte și înapoi, pe o distanță destul de mare. A cercetat o tăietură dintr-un copac. După înălțime și înclinare, fusese făcută de cineva extrem de înalt. Tăieturi duble. O forță incredibilă. Lame duble... Ciudată armă! Erau și alte tăieturi în scoarță. *Oni* a luptat într-un stil sălbatic, feroce. Apoi a găsit sânge uscat acolo unde *oni* a dat lovitura mortală. A urmat semnele. Aceste pietre erau pătate cu verde. Vopsea? A atins-o. Nu... avea consistența sevei uscate. Deci *oni* sângerează verde. Curios. Mirosul era complet străin. Întins pe pietre el spiona ceva ce nu aparținea acestui loc. S-a ridicat.

Și atunci, pieptul lui Kaneto a explodat.

A fost un *whoosh-crack* și *flash*ul unui fulger. Zbieretele lui Motokane au fost întrerupte brusc când sângele bodyguardului i-a împroșcat fața. Fragmente de carne și de armură au fost împrăștiate spre cer și pe suprafața apei. Kaneto a căzut în genunchi, mort, apoi, cu un *splash*, s-a prăvălit cu fața în jos. Rana din piept trebuie să fi fost extrem de fierbinte pentru că arunca jeturi de aburi în jur. Abur ieșea și din gaura gigantică din spatele lui Kaneto.

Reacția samurailor a fost aproape instantanee. Sulițele au fost ridicate, săgețile puse în arcuri, doar că nu aveau o țintă pentru furia lor.

— De unde a venit asta? a strigat Motokane.

Hiroto a aruncat boccelele, s-a pitit în spatele unui nod de rădăcini, și a rămas atent în ascultare. Lovitura fulgerului a făcut să-i zbârnâie urechile, dar în afara respirației accelerate a războinicilor, a prins și o serie rapidă de lovituri făcute de *oni* care sărea din copac în copac. Se retrăgea într-o poziție mai sigură... jucându-se cu ei.

Asta însemna că aveau oarece timp înainte ca omorurile să fie reluate. Încă mai ținea în pumnul încleștat lucrul ciudat pe care-l găsise. Deschise palma și-l studie. Era mare, terminat cu o

gheară ca de obsidian, iar carnea expusă era verde strălucitoare în loc de roșu alterat, dar după articulații și nodozități era evident un deget.

Deci, Hōjō Murashige l-a provocat pe *oni* la un duel, acesta a acceptat și a pierdut un deget… Nu era de mirare că acum a preferat să atace din ambuscadă.



— De ce nu vrea demonul acesta blestemat să vină și să lupte cu noi precum un adevărat războinic? mormăia Motokane în timp ce-și croiau drum prin pădure.

— Pentru că nu e prost, a murmurat Hiroto din spatele șirului de oameni.

— Cum adică?

Mergeau înapoi de-a lungul aceleiași poteci pe care veniseră. Aparent pentru a găsi un teren mai bun de luptă – sau așa a declarat oficial. Hiroto presupunea că era din cauză că Motokane și-a dat seama că era depășit de situație, dar nu voia să-și *piardă fața* ordonând direct o retragere.

Hiroto vorbi cu voce joasă. Nu era menirea unui amărât de purtător de lectică să ofere asistență tactică unui samurai, dar nici nu simțea că demonul ar fi prin apropiere de unde să tragă cu urechea.

— Un vânător deștept își mobilizează puterea împotriva slăbiciunii prăzii sale. Nu slăbiciunea sa împotriva puterii prăzii.

— Aiureli, a izbucnit Motokane. Este doar necinstit… ca tine! Acum taci și continuă să mergi!

Au continuat marșul, dar după câteva clipe cel mai apropiat samurai i-a șoptit lui Hiroto:

— Ce-ai vrut să spui, vânătorule?

— Știe că noi suntem mai buni în lupta de aproape. Hōjō a fost un bun spadasin. Demonul a luptat cu el, *katana* împotriva a nu știu cărei arme ciudate cu două lame. A învins, dar a pierdut un deget. Costul unei greșeli. Nu va fi atât de prost ca să-l înfrunte iar direct pe vreunul dintre noi.

— Aha… pricep… Din păcate.

Samuraiul ducea un *tetsubo*[7], un baston de luptă, o armă înfricoșătoare care nu va conta prea mult când invizibilul *oni* se va întoarce și va lansa asupra lor globuri de fulgere din înaltul copacilor.

Pentru că Hiroto presupusese că majoritatea dintre ei vor muri degeaba, nu se preocupase să le învețe numele, dar acesta nu părea a fi la fel de obtuz ca ceilalți.

— Cum zici că te cheamă?

— Nobuo.

Atenția îi fusese orientată în altă parte în timpul atacului.

— Ai văzut focul *kami* marcându-l pe camaradul tău? Cele trei scântei?

— Da, dar nu am reacționat la timp. Am văzut luminile licărind pe platoșa sa de pe piept, dar căldura zilei m-a făcut să mă mișc mai încet. La început am crezut că-mi joacă ochii o festă. Apoi a fost prea târziu. Moartea lui Kaneto este vina mea.

Încă nu era sigur la ce serveau cele trei scântei.

— Cât timp au licărit înainte ca să lovească fulgerul?

— Când le-am văzut eu erau deja acolo, dar nu știu de când. Apoi, după un timp cât doar câteva bătăi de inimă, aproape că am fost orbit de fulger.

— Hmmm…

La început a suspectat că scânteile au vreo semnificație spirituală, dar acum… Arcașii nipponi erau antrenați să vadă ținta apoi să întindă arcul și să lanseze săgeata într-o singură mișcare fluentă, dar cei din dinastia Song împreună cu care se antrenase, întâi întindeau arcul, apoi făceau o pauză ca să ochească ținta înainte de a da drumul săgeții.

— Se pare că demonul folosește focul *kami* pentru a ochi. Informația aceasta s-ar putea dovedi utilă.

Un timp au continuat să meargă în tăcere. Hiroto nu-l putea auzi pe demon urmărindu-i. A presupus că asta era din cauză că acesta a așteptat ca ei să plece de la pârâu și acum îl jupuia și-l atârna pe Kaneto într-un copac. A fost tentat să rămână și să aștepte în ambuscadă, dar Motokane a ordonat oamenilor săi să plece de acolo. Confruntat cu o asemenea

---

[7] Tetsubo, kanabō, nyoibo, konsaibo, ararebo – arme de tip baston (din lemn sau metal) întărite cu țepi sau ghinturi de fier, manevrabile cu două mâini. Făceau parte din arsenalul samurailor.

alegere. Hiroto a decis că momeala vie era mai bună decât cea moartă.

— Vânătorule, încă o întrebare.

— Te rog nu-mi spune așa. S-ar putea ca *oni* să asculte.

— Iertare.

Hiroto a oftat, pentru că nu vedeai prea adesea un samurai care să-și ceară scuze – cu plecăciune – unui muncitor din clasa de jos.

— Ce întrebare, Nobuo?

— Noi am văzut puterea demonului. Care este puterea ta?

— Învăț repede.



Următorul atac a venit la apus.

Hiroto a văzut o frunză solitară căzând din dintr-un copac aflat la 50 pași de poteca pe care mergeau ei, apoi, după câteva clipe, o creangă a vibrat sus într-un copac aflat la 30 de pași în față.

Binecuvântarea lui Hachiman – zeul războinicilor – a fost asupra sa, pentru că dacă ei s-ar fi aflat în alt loc decât în nemișcarea nenaturală din Aokigahara, nu ar fi observat nimic.

— *Oni* este aici, a șoptit.

Nobuo a repetat încet avertizarea următorului samurai din șir, care i-a repetat-o lui Motokane, care imediat a ruinat orice șansă a unei riposte eficace, zbierând:

— Stai!

Au fost pregătite sulițele și săgețile. Războinicii supravegheau precauți frunzișul des. Hiroto a acționat precum un servitor înfricoșat pitindu-se în spatele unui copac. Trecură câteva secunde tensionate.

Scânteile lucitoare au apărut pe casca lui Zensuke.

— Atenție! a strigat Nobuo, aruncându-se asupra camaradului său.

Când s-au ciocnit, s-au produs simultan un *whip-crack* și un *flash* strălucitor. Cei doi samurai s-au prăbușit într-un nor de scântei.

Hiroto a văzut exact de unde a venit fulgerul. A scos rapid capacele de la capetele *parului* de bambus pe care-l purta. Adevărata încărcătură se afla ascunsă în interiorul său.

Unul dintre samurai – nu se ostenise să-și amintească numele acestuia – a tras o săgeată în desiș. Spre meritul său, a fost aproape, dar nu destul. *Oni* o fi simțit că trebuie să se grăbească, pentru că de data aceasta cele trei scântei nu au mai strălucit, iar fulgerul l-a lovit jos pe războinic. Totuși, explozia l-a trimis zburând prin aer. Unul dintre picioarele sale a ajuns în direcție opusă.

Atent să nu se taie într-unul dintre vârfurile de săgeată special pregătite chiar de el, Hiroto a încordat arcul. Îi pusese coarda și săgeata otrăvită înainte ca samuraiul mutilat să fi aterizat.

Oni revărsa o ploaie de fulgere asupra samurailor de parcă ar fi fost însuși Raijin, zeul tunetelor. Un alt războinic și-a tras *katana* din teacă și și-a strigat provocarea, dar *oni* învățase prin metoda cea dură ce se întâmplă când te duelai cu un samurai, așa că a preferat să-i smulgă brațul cu un fulger. Pe când Motokane se îndepărta în fugă un copac a fost spulberat lângă el, iar oficialul a dispărut din vedere acoperit de norul de surcele.

Hiroto a presupus corect. *Oni* s-a concentrat asupra războinicilor și l-a ignorat pe presupusul țăran. Ca și lui, îi făcea plăcere doar vânarea unor prăzi periculoase.

Asta a fost o greșeală teribilă.

Concentrându-se asupra sursei de unde a pornit fulgerul, Hiroto și-a ridicat arcul și l-a întins. În clipa când degetul mare i-a atins falca a dat drumul la săgeată. *Oni* era tot invizibil, dar urletul său furios i-a dezvăluit faptul că l-a nimerit.

Dar Hiroto nu s-a oprit. Cândva a tras șase săgeți într-un urs uriaș din nord și tot îi mai rămăsese destulă putere ca să-l atace. Cu siguranță că un demon este și mai dur.

Într-o clipită a lansat încă o săgeată, apoi încă una. De data aceasta, când *oni* s-a mișcat, l-a văzut. Lumina părea să se torsioneze și să se reflecte, ca și cum trecea printr-un diamant, și pentru prima oară, a văzut că are o formă umană.

Încă o săgeată i s-a înfipt în piept. *Oni* a căzut din copac. Hiroto nu a putut vedea dacă a aterizat în picioare sau pe spate. Spera că va fi foarte bine, dar se pregătea pentru varianta cea mai rea.

Zensuke țipa de durere. Datorită reacției prompte a lui Nobuo fulgerul a lovit platoșa în loc de cască topind-o la nivelul

omoplatului, iar lacul de pe ea s-a aprins. Nobuo și-a scos *tanto*[8] și a tăiat corzile înainte ca prietenul său să fie copt/mort în propria sa armură.

Hiroto a ascuns în tulpina de bambus cât mai multe dintre săgețile sale, apoi a observat tremurul lui Zensuke pe când alerga pe lângă ei.

— Este rănit. Urmează-mă când poți.

Hiroto se strecura printre tufișuri, cu săgeată în arc, gata să tragă, imediat ce vedea lumina curbându-se. Erau insecte și șopârle care puteau să ia aceeași culoare cu a solului din jurul lor; aparent, această magie a lui *oni* funcționa mult mai bine, dar într-o manieră similară. Precaut, s-a apropiat de locul unde căzuse *oni*.

Acolo era mult sânge verde împrăștiat peste pietre. Deci, când este proaspăt, sângele lui *oni* strălucește ca un licurici strivit. Era o mulțime de sânge, dar, luând în considerare că el credea că l-a lovit cu patru săgeți, nu destul. Strălucirea slăbea rapid, dar făcea ca urmărirea să fie mai ușor de făcut.

Ceilalți samurai s-au alăturat după câteva clipe. Nobuo reușise să-i scoată la timp armura arzândă lui Zensuke, dar umărul acestuia era un amestec de sânge și carne arsă. Brațul drept îi atârna inert. Trebuie să fi avut dureri cumplite, dar ascundea faptul sub masca unei severe hotărâri și-și ținea *katana* în mâna stângă.

— Ăsta e sânge? a arătat Nobuo cu bastonul său de luptă. Înseamnă că îl putem urmări!

— Așteaptă! spuse Hiroto îngenunchind ca să ia lemnul unei săgeți.

Era acoperit cu ceva verde.

— Am uns vârfurile acestor săgeți cu o otravă concentrată făcută din veninul unei meduze pe care mi-au arătat-o niște pescuitori de perle. Înțepătura provoacă slăbiciune, paralizie și, de obicei, moartea. Nu știu ce-i poate face unui demon, dar îi vom lăsa otrăvii un timp în care să acționeze.

Samuraii considerau folosirea otrăvii un mod laș și dezonorant de a ucide, dar Nobuo și Zensuke nu au protestat. În această fază a evenimentelor voiau doar să supraviețuiască. Surprinzător, Motokane li s-a alăturat un minut mai târziu.

[8] tantō – pumnal cu unul sau două tăișuri, lung de 13 – 30 cm.

Hiroto nu a fost surprins să-l vadă încă în viață – oficialii supraviețuiau mai ușor și decât șobolanii – și nici nu era pe fugă înapoi la Kamakura.

— Toți ceilalți sunt morți.

Hirota și-a imaginat moartea violentă provocată de fulgerele explozive. A mormăit neutru ca răspuns la această veste. Apoi a început să meargă pe urma sângelui verde risipit pe jos.



Otrava nu l-a ucis, dar fie aceasta, fie rănile făcute de săgeți au avut un oarecare efect. Mai devreme, demonul sărea cu ușurință din copac în copac. Acum era nevoit să meargă pe pământ și prin lumina slabă, își dădea seama că-l vor ajunge din urmă.

Pădurea fantomatică era stranie în întuneric. Era lună plină, ceea ce era destul ca să nu-și frângă gâturile, dar cam atât. Calea era extrem de ușor de urmărit… poate prea ușor. Dacă era rănit, cu o trupă de vânători pe urma de sânge, el ar folosi aceasta în avantajul său ca să facă o ambuscadă, sau să-i ducă direct în niște capcane pregătite.

— Motokane, ar trebui să iei conducerea.

— Cum? De ce?

— După tot acest sânge, *oni* pare a fi slăbit și pe moarte. Trebuie ca un om de rangul tău să fie cel ce are onoarea să-i dea lovitura finală în numele *shogun*ului.

Din păcate, Motokane nu era chiar atât de naiv.

— Nu vreau să fiu eu cel ce primește primul fulger, vânătorule. Nobuo! Urmează calea.

Precum un bun samurai disciplinat, Nobuo a făcut ce i s-a ordonat. Ce risipă! Hiroto considera că flăcăul avea potențial.

Urmele duceau direct în josul pantei. Terenul pe care pășeau era înșelător. Nabuo încerca să fie atent la semnele de primejdie, făcând abstracție de căderile neîndemânatice și alunecările samurailor. Demonul aflat pe teren tare era mai greu de auzit decât dacă ar fi sărit din creangă-n creangă. De câteva ori i s-a părut că a auzit acel zgomot precum țârâitul unei insecte, dar nu a fost sigur.

Nabuo le-a semnalat să se oprească.

— Vânătorule, vină să vezi asta.

I-a lăsat pe Zekane și Motokane și a înaintat. Nobuo urmase calea până la o strâmtoare mărginită pe ambele părți de apa unui iaz. Trecerea prin noroi ar fi încetinit mersul. Era un loc splendid pentru o ambuscadă. Când a ajuns acolo, Nobuo a observat ceva în față. Erau parcă niște stropi strălucitori împrăștiați pe porțiunea de pământ dintre ape, ca și cum demonul s-ar fi oprit puțin. Oricât de atent ar fi fost Hiroto tot i-a trebuit un moment ca să descopere pericolul. A fost o mică reflexie de sânge lucitor pe ceva metalic ascuns printre rădăcini.

Era probabil un soi de capcană.

— Ai ochi buni.

Dar apoi Hiroto a observat ceva ce îi scăpase mai puțin experimentatului războinic. După ce a pus capcana, sângele a continuat pe limba de pământ, apoi a luat-o brusc într-o parte ca și cum demonul s-a întors înapoi pășind prin apa iazului, unde sângele ce-i picura n-ar mai fi fost vizibil.

Îi ocolea ca să ajungă în spatele lor.

Când capcana s-ar fi declanșat – probabil un fel de laț sau un arc flexibil – împotriva omului din față, sunetul le-ar fi atras atenția spre înainte, iar el ar fi atacat atunci spatele coloanei. Ei mai rămăseseră doar patru. Putea doborî jumătate dintre ei dintr-o mișcare. Hiroto l-a înșfăcat de unul dintre coarnele căștii, l-a tras aproape și i-a șoptit:

— Numără până la treizeci. Apoi declanșează capcana.

Ridică o piatră și arătă spre înainte.

— Atunc-o în ea.

Apoi a început să se strecoare înapoi spre Zensuke și Motokane. Cu noroc, va ajunge în poziție ca să tragă o săgeată în demon la prima mișcare a acestuia. Imediat ce a putut să-i descopere în întuneric pe cei doi, s-a ascuns, și-a șters sudoarea ce-i intra în ochi și a așteptat ca Nobuo să-și termine numărătoarea.

S-a auzit o bufnitură când piatra a fost aruncată... Întreaga pădure a erupt într-o lumină galbenă.

A fost ceva absolut neașteptat.

Demonul nu aranjase o capcană obișnuită. A dezlănțuit focurile din *Jigoku*[9]. Nobuo a fost aruncat prin aer. Scânteile cădeau de sus precum ploaia. Era ca și cum te aflai sub un

[9] Jigoku – iad.

vulcan în erupție. Pietre suficient de mari ca să zdrobească un craniu cădeau dinspre ramurile copacilor. Hiroto și-a acoperit capul pentru că peste el și în jurul lui cădeau resturi arzânde. În loc de frică, simțea mai degrabă o împunsătură de gelozie. *Dacă aș avea și eu asemenea arme, n-ar exista nimic ce nu aș putea vâna*! Hiroto abia putea să vadă ceva, dar cele trei puncte roșii care urcau în susul brațului său erau perfect vizibile, dar le-a pierdut când s-au mutat pe piept. Instinctiv s-a aruncat într-o parte. Copacul în spatele căruia s-a adăpostit a fost spulberat. Așchiile i-au perforat pielea.

El era cel ce l-a rănit pe *oni*, deci acum el era cea mai mare amenințare. Cine știe cum, dar acum l-a reperat... *Oni* putea vedea prin întuneric!

Hiroto a sărit în picioare și a fugit, încercând să interpună cât mai mulți copaci între trupul său și furia lui *oni*. Fulgerul a lovit. Crengile au căzut. Pietrele au fost spulberate în milioane de așchii penetrante. Tufișurile au luat foc. Hiroto s-a adăpostit în spatele unei stânci. Înainte ca acesta să fie imediat spart în două, Hiroto a riscat să arunce o privire peste vârful acesteia.

Capcana lui *oni* a făcut coronamentul unor copaci să se aprindă. Încă mai folosea șmecheria sa magică, ceva ce forța aerul să-i ascundă forma, dar asta nu funcționa prea bine în apropierea unor flăcări pâlpâitoare. Semăna cu niște bucăți de sticlă spartă, puse grămadă una peste alta într-o formă umană înaltă, fiecare reflectând focul într-o direcție ușor diferită.

Zensuke l-a văzut și el. Și-a ridicat *katana* cu o singură mână și a atacat, zbierându-și strigătul de luptă. Lumina s-a răsucit acolo unde trebuia să fie capul lui *oni*, confruntând noua amenințare. O strălucire refractată care nu putea fi decât un braț s-a ridicat, și două lame strălucitoare au apărut brusc la capătul lui.

Hiroto s-a ridicat, a întins coarda arcului, și a dat drumul săgeții.

Săgeata a străbătut pădurea și a dispărut în forma nenaturală a demonului. Auzi cum pătrundea în carne.

Drept la țintă. Un om ar fi murit în câteva secunde, dar nu și blestematul de *oni*. Grămada de sticlă spartă și flăcări a rămas în picioare. Dar oricine are un punct slab. Așa cum l-a învățat tatăl său, săgeata știe drumul. În timp ce demonul era gata să se confrunte cu Zensuke, Hiroto a pregătit altă săgeată, Arcul lung a

trosnit, puterea crescându-i în mâinile sale. *Găsește-ți calea*! Hiroto a dat drumul săgeții.

De data acesta a ochit brațul. Dacă n-are inimă, atunci îi va răni membrele.

Săgeata a traversat pădurea și a lovit într-un *flash* de albastru.

Totuși, brațul a coborât în forță, despicându-l pe Zensuke în două. Când samuraiul s-a prăbușit pe lângă *ambele* părți ale demonului, Hiroto l-a văzut cu adevărat pentru prima oară. Ultima sa săgeată anulase efectul vrăjii diavolești! Cenușiu în lumina focului și a lunii, era într-adevăr uriaș, cu peste jumătate de metru mai mult decât cel mai înalt samurai, cu o căpățână prea mare din metal strălucitor, părul ca al unui călugăr *sadhu*, și trupul acoperit cu o plasă ca un năvod. Când și-a dat seama că Hiroto se holbează la el, *oni* a dus mâna la încheietura antebrațului mișcând degetele ca și cum ar fi incantat o vrajă. Doar că acolo era o săgeată care îi bloca mișcarea.

— Destul cu șmecheriile tale, demone! a strigat Hiroto trimițând o altă săgeată.

Aceasta a perforat stomacul demonului. Următoarea s-a înfipt în picior.

Bolovanul din fața sa s-a dezintegrat, iar Hiroto s-a trezit zvârlit prin aer. S-a dovedit că demonul nu avea nevoie să folosească cele trei scântei pentru a-și ochi fulgerele, deși ajutau la precizie.

S-a izbit atât de tare de pământ încât a rămas fără aer în plămâni. Mai rău, și-a pierdut arcul. Sub tufișurile arzânde, Hiroto se afla aproape de marginea iazului. La douăzeci de pași mai încolo, Nobuo zăcea în noroi, respirând greu, inconștient, cu casca vizibil avariată de incredibila capcană a demonului.

Oni se apropia. Acum era perfect vizibil, iar pașii săi călcau greu pe pietre, apropiindu-se tot mai mult. Hiroto nu avea nici o armă. Săbiile lui Nobuo erau prea departe. Singura sa speranță era să se ascundă și – poate – să-l surprindă... Era un excelent luptător cu mâinile goale, dar de obicei oponenții săi nu era mari cât un cal.

Respirând greu, Hiroto s-a târât în păpuriș. În timp ce încerca disperat să tragă aer în plămâni, și-ar fi dorit să aibă un tub de trestie prin care să respire. Sub apă ar fi fost o

ascunzătoare bună. Când demonul s-a apropiat, Hiroto a tras adânc aer în piept și s-a scufundat în obscuritatea apei.

Încerca din răsputeri să nu se miște pentru a evita formarea micilor valuri circulare. Nu îndrăznea nici să respire pentru că s-ar fi format bule. Chiar și cu ochii deschiși nu putea vedea nimic prin nămolul dens, dar simțea apa vibrând pentru că demonul călca apăsat trecând chiar pe lângă el. Ori nu l-a văzut, ori voia să-l *termine* mai întâi pe Nobuo.

Mâna lui Hiroto s-a lovit de ceva. Lemn, dar lustruit. Degetele au pipăit în lungul obiectului, până ce au dat de primul spin de metal atașat… încă o dată, Hachiman i-a dovedit că ține la el.

Dureros de încet, în liniște deplină s-a ridicat din apa înnămolită și-l văzu pe *oni* aplecat peste Nobuo. Săgețile îi împănau trupul. Fiecare rană sângera verde. O fi fost *oni* o ființă supranaturală, dar emoțiile sale erau la fel de clare ca ale unui actor *kabuki* care-și exprima starea de spirit doar prin mișcări. *Oni* era furios. Nobuo nu era războinicul care-l țintuise cu săgețile dureroase! Totuși și-a avântat brațul cu arma cu lame ca să-l ucidă.

Hiroto era antrenat să se ridice cât mai liniștit cu putință, dar ceva l-a dat de gol; Poate apa iazului picurând de pe țepii bastonului de luptă al lui Nobuo, sau plescăitul trupului ce ieșea din nămol; demonul și-a îndreptat trupul, atent.

Nu a înțeles niciodată de ce nu l-a lovit chiar în acel moment, dar *oni* s-a oprit cât o bătaie de inimă, confuz, de parcă Hiroto era invizibil.

Hiroto l-a lovit cu *tetsubo*.

De fapt țintise capul metalic, dar o bruscă mișcare a făcut ca lovitura să nimerească umărul. Din carnea zdrobită a țâșnit sânge strălucitor.

Lovitura țeapănă ar fi spart oasele umane. *Oni* s-a clătinat doar într-o parte, dar a rămas în picioare. Cu un *kiai*[10] a mai lovit o dată în același loc. Presiunea aplicată a făcut ca sângele să țâșnească din găurile făcute de săgeți. Apoi Hiroto a balansat greul baston-armă pe o traiectorie circulară, lovind piciorul fandat al lui *oni*. Ceva a trosnit adânc înăuntru și a căzut în genunchi.

---

[10] Kiai – termen din artele marțiale japoneze: țipătul care însoțește/potențează mișcarea/lovitura de atac.

Îngenuncheat, era acum la fel de înalt ca Hiroto. Lamele duble au ieșit din locaș. Le-a blocat cu *tetsubo,* dar armele demonului au despicat lemnul de parcă nici n-ar fi fost și au mai avut destulă forță să taie curat prin carnea feței lui Hiroto.

A fost cea mai cumplită durere pe care o suportase vreodată, sau chiar își imaginase că poate exista. Căzu. Lovitura i-a zdruncinat creierul. Lumea se rotea precum un vârtej. Tot ce a putut face Hiroto a fost dă-și mențină cumpătul. Dar ceva nu era în regulă. Disperat, rănit, a dus mâna la față pipăind cele două tăieturi arzătoare și orbita goală unde, odată, era ochiul său stâng… și a țipat.

Cu ochiul rămas, îl vedea pe *oni* încercând să se ridice, dar piciorul rupt a cedat. În viața sa, Hiroto a ucis și a văzut murind mii de ființe. Ceva din felul în care se mișca *oni* îi spunea că acesta este *terminat*. Hiroto va pieri mândru știind că ucigașul său îl va urma curând după aceea. *Oni* începu să se târască spre el. Hiroto a încercat să se ridice în picioare, dar trupu-i nu voia să coopereze, tot ce putea face fiind să se târască pe spate.

— Vânătorule! l-a strigat Nobuo.

Era prea departe pentru a ajunge acolo la timp, dar i-a aruncat ceva.

A fost bine că sabia lui Nobuo era încă în teacă, pentru că a aterizat drept în poala lui Hiroto.

Oni era aproape peste el. Și-a retras brațul, cu lamele ațintite asupra inimii sale. Hiroto a tras sabia din teacă și a aplicat lovitura de secerare dintr-o singură mișcare fluentă.

Katana a trecut prin jumătate din pieptul demonului. Sângele verde a țâșnit ca un arc lung prin aer. Amândoi au rămas un moment acolo, fața desfigurată confruntându-se cu fața acoperită de masca metalică. Demonul a fost cuprins de convulsii. Brațul cu lamele a coborât încet… și a căzut pe spate.

Trei Scântei, *Oni* din Aokigahara, nu mai era.

Hitoto simțea dureri teribile, dar, oricum, a izbucnit în râs.

Vara morții se terminase.

A fost o vânătoare grozavă.



Șchiopătau pe drumul ce ieșise din pădure, când au dat peste Askikaga Motokane, ascuns în scorbura unui copac mare.

— Sunteți vii! S-a terminat? a întrebat oficialul ieșind încet din adăpost.

Fața lui Hiroto fusese adunată la un loc cu câteva cusături și sânge uscat, iar noua sa lipsă de percepție a profunzimii îl făcea să se simtă rău. Nu era deloc în toane bune, așa că a continuat să meargă.

— Te-ai ascuns în scorbura aia toată noaptea? l-a întrebat Nobuo.

— Da. Și am fost lăsat singur! Pentru că așa hal de bodyguard ești!

Hiroto nici măcar nu a întors capul când a auzit sabia trasă din teacă. A urmat un gâlgâit, apoi sunetul unui cap ce a căzut pe pietre. După câteva clipe, tânărul samurai s-a realăturat, curățându-și *katana* de mâneca murdară.

— Când vom raporta *shogun*ului… e păcat că nu sunt și alți supraviețuitori.

— Da, mare păcat.



Nasu Hiroto era îngenuncheat în fața *shogun*ului. Raportul fusese spus. Admirabilul trofeu prezentat de el lui Minamoto Yoritomo se afla pe podea între ei. Acum erau singuri. *Shogun*ul le ceruse tuturor să plece din încăpere, pentru ca ei doi să poată discuta în particular.

— Peticul de pe ochi ți se potrivește, Hiroto. Ce intenții ai în continuare?

— Dacă nu mă vei executa pentru că am dezertat toți acești ani din urmă, atunci nu prea știu.

— Când am discutat ultima oară, am înțeles ceva despre tine. Ceilalți samurai încearcă întreaga viață să-și facă o mască care să nu arate niciodată frica, declară că trăiesc numai pentru a lupta, dar își ascund slăbiciunea sub ea. Tu însă nu ai mască. Tu te simți viu numai când vânezi ceva mai puternic ca tine și care îți poate lua viața. Nimic altceva nu te mulțumește.

Hiroto a aprobat înclinând capul. *Shogun*ul era cu adevărat isteț.

— Raportul tău mi-a dat o idee. Cred că mi-a oferit răspunsul la o problemă cu care m-am confruntat în ultimii câțiva ani.

*Shogun*ul se apleca spre înainte și atinse masca lui *oni.*

— Putem învăța multe de la *Oni* din Aokigahara. Invizibil. Calculat. Ascuns în plină vedere, apoi atacând cu eficiență necruțătoare, lăsându-și inamicii cuprinși de groază… Asasinul perfect.

— Să fii urmărit de unul ca el ar fi coșmarul și celui mai brav samurai.

— Într-adevăr. Ce-ar fi dacă ți-aș oferi oportunitatea de a nu te mai plictisi niciodată? O vânătoare fără de sfârșit?

— Sunt curios.

— *Shogun*atul are mulți dușmani, oameni periculoși. Adesea, din motive politice, nu-i pot *rezolva* direct. *Oni* mi-a arătat răspunsul. Am nevoie de ucigași invizibili, inspirați de acest demon, care au propriile lor metode. Oameni care să ducă un război neoficial, pe care cei mai mulți samurai l-ar considera dezgustător.

*Shogun*ul fixă cu privirea ochii nevăzători ai măștii.

— Pe scurt, am nevoie de oameni care pot lupta ca demonii.

Hiroto deveni emoționat.

— O asemenea misiune trebuie realizată în cel mai strict secret.

— Vor fi oameni „ascunși", *shinobi-no-mono*[11], discipoli ai lui *Oni* din Aokigahara care vor aduce ruina asupra inamicilor lui Nippon. Vei construi această organizație pentru mine, Nasu Hiroyo?

— Va fi o onoare.

Primul *ninja* s-a înclinat în fața primului *shogun.*

SFÂRȘIT

忍者

[11] shinobi-no-mono – ninja.